

вѣрно ономува, комуто ще да са кжлнешъ за това; слушай началниците: тѣхната ласкавость не дири; по-голѣмъ чинъ не тжрси, а това, щото имашъ, пази го, и помни пословицата: «варди дрѣхите си, дорде сж нови, а честъта си, дорде си младъ.» Майка ми съ сжлзи на очите ми заржчаше да си варда здравнето, а на Савелича—да ма глѣда добре. Облѣкоха ма съ засшки кожухъ, а отгоре лесичи. Азъ сѣднахъ въ талигата съ Савелича и тржгнахме въ пѣтъ,—а лицето ми са обливаше съ сжлзи.

Презъ сжщата нощъ азъ пристигнахъ въ Симбирскъ, дѣто трѣбаше да пресгоя едно денонощие, за да си купа потрѣбните нѣща. Това дѣло бѣше поржчено на Савелича. Азъ останахъ въ трактирътъ (кафене). Савеличъ още отъ утреньта тржгна да ходи по дюкяните. Като ми омржзна да глѣдамъ презъ прозорецътъ на калната улица, то азъ захванахъ да хода по сичките стан. Като влѣзохъ въ оная стая, дѣто бѣше билирдътъ, то видѣхъ единъ високъ господинъ, койго имаше около 35 години, съ джлгѣ черни мустаци, облѣченъ въ халатъ, съ щека въ ржката и съ лула въ жбиге. Той играеше съ маркеринътъ, който, щомъ изиграваше, испиваше по една чаша ракия, а когато му надвиваха, то бѣше обяванъ да премине, като куче, по ржце и по крака, подъ билирдътъ. Азъ са запрѣхъ и захванахъ да глѣдамъ на тѣхната игра. Колкото повече са продължаваше играта, толкова повече и расходката подъ билирдътъ ставаше по-чѣста, дорде най-послѣ маркеринътъ остана сжвсѣмъ подъ билирдътъ. Щастливиятъ играчъ произнесе надъ него нѣколко силни изражения, като надъ гробъ, и предложи ми да поиграя съ него една партида. Разбира са, че като не знаѣхъ да играя, то са отрѣкохъ. Това, както са видѣше, са показа на тоя господинъ чудно.